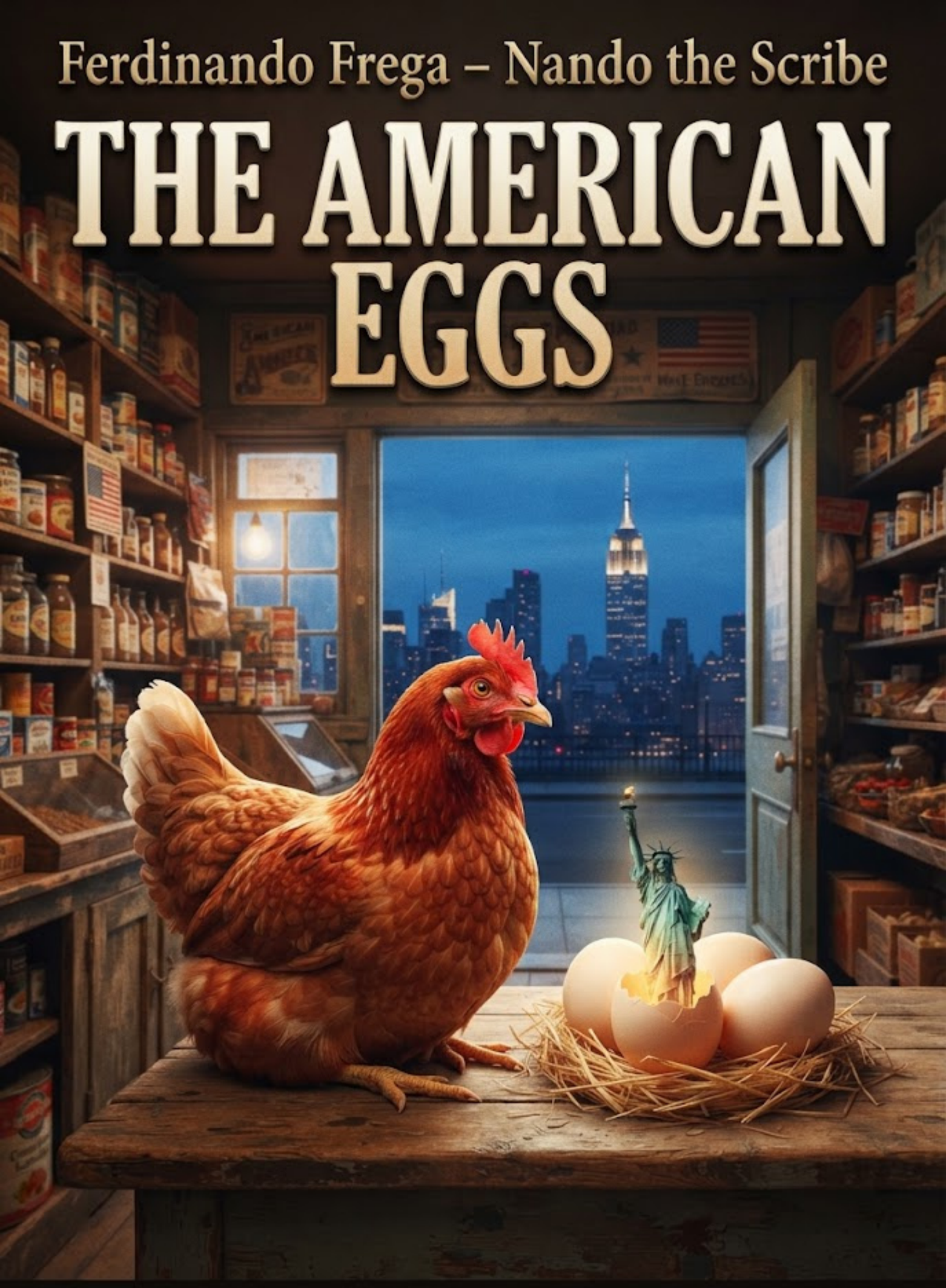
Ferdinando Frega – Nando the Scribe

THE AMERICAN EGGS

Gillettenarrative.com

GILLETTE EN DE AMERIKAANSE EIEREN

GILLETTE TRAILER 16 — NANDO THE SCRIBE

Het vliegtuig was net geland. Mijn vrouw en dochter waren allebei ongelovig en wantrouwig: een nieuw begin was omgeslagen in onzekerheid, en zoveel mensen een andere taal horen spreken was iets volkomen nieuws voor hen.

JFK Airport, New York, heette ons welkom. Voor mij betekende het thuiskomen — in mijn land — dat van een belofte van identiteit was veranderd in een verovering en een nieuw perspectief.

Kort gezegd: toen de Ooievaar me 61 jaar geleden in New York moest afleveren, raakte ze verblind en betoverd door een Calabrische havik en besloot ze me achter te laten op de hellingen van de Aspromonte. Maar dat is een ander verhaal.

We haalden de bagage op en stapten in een gele taxi. De chauffeur vroeg waar we heen gingen, en ik gaf hem het adres. Toen vroeg hij waar we vandaan kwamen en waar ik oorspronkelijk vandaan kwam.

Ik antwoordde: “Queens, NY.”

Tijdens de rit volledige stilte. Toen we aankwamen, vroeg ik wat de rit kostte: “22 USD met de kaart; als u contant betaalt, 14 USD.”

Ik keek hem vriendelijk aan, en hij zei: “Ik heb 12 jaar in Napels gewerkt en daar geleerd dat ik alleen zo mijn ondeugden kan blijven betalen. En aan de bagage zag ik dat u uit Italië kwam. Welkom in New York.”

Het huis was nieuw en mooi, met één ingang aan de straat en maar een paar treden om te beklimmen. De twee vrouwen keken elkaar aan en spraken door hun stiltes heen — maar ik, met mijn ingebouwde ‘vrouwencode’ sinds mijn geboorte, kon de nuances en de gedachten achter hun blikken lezen.

“We zijn thuis”, zei ik tegen ze. “Straks ga ik boodschappen doen.”

Ik ging naar buiten om eten in te slaan. Ik hou niet van supermarkten: Walmart verwelkomt iedereen, maar bij Walmart betalen de klanten een hoge prijs. Mijn leveranciers blijven de kleine winkels in de buurt, die plekken waar een paar woorden of een grap me echt nieuws laten verzamelen — en over mijn leven laten schrijven.

“En eieren, Jack, waar kan ik die vers kopen?”

“Achter deze straat zit een Turk die Kan heet. Hij heeft een paar eigen kippen die hij zorgvuldig bewaakt. Kijk of hij heeft wat je zoekt.”

Een paar stappen verder was ik er. Hij sprak zelfs Italiaans — en toen begonnen de verrassingen.

Hij nam me mee naar achter in de winkel om me zijn kippen te laten zien: ik telde er maar negen, en een van hen had een vlek op haar vleugels in de kleuren van de Italiaanse vlag. Nieuwsgierig vroeg ik wat dat betekende.

Trots zei hij: “Dat is Camilla. Ze komt uit Italië, uit Napels — de wijk Forcella. Mijn oom heeft haar aan mij gegeven. Ze legt prachtige eieren. Dit zijn eieren die je vers kunt drinken, je hoeft ze niet te koken. Ik geef mijn dames nooit chemicaliën te eten — alleen natuurlijk voer, zoals we dat in Turkije doen.”

Hij vroeg of ik er een paar wilde proeven, en natuurlijk nam ik het aanbod aan: “Welke betere gelegenheid?”

We gingen aan een tafeltje in de winkel zitten, kletsend, en hij bracht me een bord met drie eieren.

“Net gelegd door mijn Camilla. Nando, je bent een gelukkig man”, zei hij.

Ze voelden warm aan. Ik wachtte tot hij was gaan zitten voordat ik het gesprek voortzette.

Hij vroeg wat ik wilde drinken. “Amerikaanse koffie, alsjeblieft.”

Ik begon het eerste ei door te prikken — maar er kwam geen gat. Ik probeerde een ander, daarna het laatste.

Alle drie waren hardgekookt.

…Een wonder. We waren in Amerika.

Een kip die eieren legt die al gekookt zijn — je hoeft ze niet te koken. Ik liet geen verbazing of schrik blijken; ik vroeg Kan alleen voor hoeveel hij Camilla zou willen verkopen. Hij vroeg waarom.

Hij glimlachte: “Vond je de eieren lekker?”

Ik zei dat ik ze aan mijn dochter wilde geven, die dol is op kippen.

Vanbinnen dacht ik: óf een project van een miljoen dollar… óf een bedrog dat nog begrepen moest worden.

Ik betaalde, nam afscheid en vertrok. Ik zei er tegen niemand iets over, maar de volgende dag ging ik terug.

“Goedemorgen, Kan. Mag ik vandaag nog wat drinkeieren?”

“Natuurlijk, ga zitten. Ik breng ze meteen.”

“Ik zou graag het kippenhok in gaan en ze rechtstreeks bij Camilla ophalen.”

“Het spijt me, Nando, maar gisteravond hebben we haar gekookt voor een verjaardagsfeest. Maar ik breng je wat andere eieren.”

Hetzelfde ritueel, dezelfde tafel, hetzelfde bord: drie verse eieren, bedoeld om te drinken — maar opnieuw hardgekookt, en klaar om te eten.

Ik betaalde, vertrok en dacht: de Amerikaanse droom.

Of misschien… is hij degene die mij probeert te vinden — en is dat hem nog steeds niet gelukt?

Welkom in Amerika

Nando